

COMMUNIE

SINAYA WOLFERT
SOCIALE FOTOGRAFIE...
MAAR NU VOORAL POSITIEF

SINAYA WOLFERT - ZELFPORTRET

Wie zich enigszins in de wereld van de sociale fotografie verdiept ontdekt al snel dat mooie en sociaal bewogen fotografie een aantal gemeenschappelijke kenmerken hebben. Voor de makers is het geen vetpot, want de markt voor sociale fotografie is klein en wellicht zelfs slinkend. De makers zitten daar niet mee, want het leven biedt hen zoveel méér dan materiële welvaart en 'marketing' heeft hun interesse niet. Hun onderwerpen zijn voor de kijker haast altijd meelijwekkend. Sinaya Wolfert (1964) pakt het echter anders aan. Ze geeft in eigen beheer haar boeken uit, doet haar eigen onderzoek, maakt project-, marketing- en salesplannen met begroting en kosten- en batenanalyse én boven alles: met haar sociale fotografie probeert ze nadrukkelijk een positief beeld te scheppen van haar 'onderwerp'.

We spreken af in een chique restaurant in een al even chique gemeente. Ronde tafel, koffie en thee. Sinaya, op Curaçao geboren uit Surinaams-Antilleanse ouders en na haar middelbare schooltijd naar Nederland gekomen, werkte succesvol aan een carrière in het bedrijfsleven. Bij IBM in Amsterdam werkte ze lang: "Financieel, sales, projectmanagement en coaching, ik heb daar van alles gedaan." Fotografie was een hobby, al lang. Bij de geboorte van haar eerste kind nam ze een verlengd ouderschapsverlof. "In die periode begon ik met het verder uitbouwen van de fotografie." Ze deed een deel van de Fotoacademie Amsterdam, volgde fotocursussen en deed een opleiding aan de Fotofactory Amsterdam. "Daar kon ik één dag per twee weken een opleiding volgen: in mijn situatie bleek dat erg praktisch. En ook de opleiding was praktisch van opzet: dat past goed bij mijn benadering van fotografie."

SANTA ANA

SANTA ANA

SANTA ANA

SANTA ANA

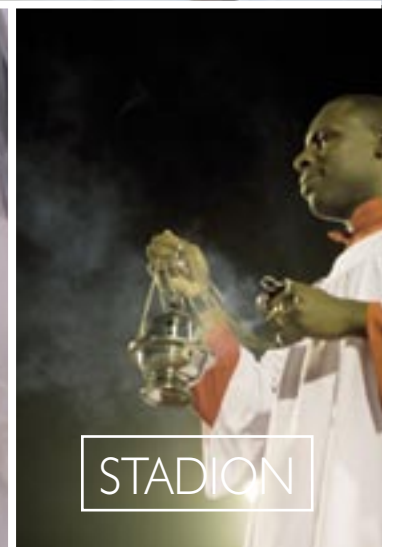
FAMIA

STADION

COMMUNIE

STADION

TWEDE KIND

Bij de geboorte van het tweede kind volgde ze eenzelfde gedragslijn: extra lang verlof en een verdere verdieping van haar fotografische kennis. Ruim drie jaar geleden mondde dat uit in het als fotografe starten van haar eigen bedrijfje en een jaar later in het ontslag nemen bij IBM. Sinaya nam gelijk wel een aantal besluiten: "Ik wil geen portretten maken, geen studio en geen foto's voor websites maken." Ze concentreert haar fotografie in de tropen: in Nederland volgt de verwerking van alle beelden, in Photoshop 'en ik ga me nu verder verdiepen in Lightroom'. Getraind in de harde wereld van de automatisering stelde ze een bedrijfsplan op en ontwikkelde ze een missie, een doel: 'wat wil ik met mijn fotografie'.

Sociaal, maatschappelijk, cultureel: dat zijn de trefwoorden in de fotografie van Sinaya. Meer concreet: zij wil deze onderwerpen op een positieve manier onder de aandacht brengen: daar waar ze fotografeert, maar juist ook hier. "In Nederland krijgen vrijwel uitsluitend de negatieve kanten van Curaçao aandacht", legt ze uit. Zo ontstond haar eerste project, uitmondend in een fotoboek: *Otrobanda*, een tijdloos gedicht van Curaçao. Een volkswijk waaraan in de jaren negentig veel geld is besteed om deze weer in oude glorie te herstellen. Mens en bedrijf in *Otrobanda* stelt Sinaya in dit boek centraal. In het boek *Artists from Curaçao* gaat het over de kunstenaars op het eiland, zoals schilders, beeldhouwers en schrijvers. Ook Nederlandse kunstenaars met banden

of affiniteit met Curaçao komen 'in beeld'. Volgens Sinaya gebeurt er op creatief gebied heel veel op Curaçao. Beide boeken zijn volledig in eigen beheer uitgegeven. Marktonderzoek, vormgeving, distributie. Ze zocht – en vond – sponsors, maakte de berekeningen. "Ja, hierbij is mijn zakelijke achtergrond wel handig."

RELIGIE

In aantocht is nu een boekproject over religies en tradities op Curaçao. Verschillende religies leven op Curaçao vreedzaam naast elkaar: katholiek, protestant, islam, joods, hindoe... Doel van dit project is om de religies met de vele bijbehorende tradities in beeld te brengen en positief

te belichten, waarbij men tegelijkertijd in de keuken van een religie kan kijken en de verschillende tradities leert kennen. "Het carnaval kennen de meeste mensen wel. Maar voor velen is het oogstfeest eigenlijk veel interessanter: alleen kent haast niemand buiten Curaçao dat." Regelmatig gaat Sinaya voor enkele weken naar Curaçao. "Het harde licht maakt dat je maar beperkt tijd hebt om buiten te fotograferen. Vaak vóór acht uur 's morgens en van half vijf tot half zeven 's middags." Binnenfotografie kan meestal wel overdag. Het onderwerp religie en tradities maakt dat ze nu gebonden is aan bepaalde tijden: "Veel evenementen vinden maar één keer per jaar plaats." Het boek zal volgens de huidige planning in 2009 op de markt komen.

SEU VLIEGERS

SEU OPTOCHT

SEU

SEU HOOFDDOEK

SEU

SEU HOOFDDOEK

BETHAIM

TORAH LEZEN

BETHAIM

GEAR

Sinaya fotografeert met een Canon 5D ('ik kijk uit naar de opvolger'): een 'full size' is wel een must. In haar fototas vinden we verder drie lenzen: de 16-35, de 24-70 en de 135mm, alle van Canon. "De 135mm is misschien wel de mooiste lens van dit drietal. En omdat het geen zoomlens is word je meer geprikkeld tot creativiteit, tot andere standpunten." Het statief wordt ingezet bij langere sluitertijden, de flitsers een enkele keer om de vaak donkere gezichten iets op te lichten en bij felle zon. Soms vindt ze het handig om met een ExpoDisk de juiste witbalans in te stellen. Ze werkt volledig manueel: sluitertijd en diafragma, maar ook het scherpstellen. "Dat komt door de opleiding, dat is er daar ingehamerd." Ze beseft dat ze daardoor soms situaties

'mist', maar dat neemt ze op de koop toe. Alle beelden worden in RAW vastgelegd. De bewerkte foto's worden in 16-bits PSD-bestand op externe harde schijven opgeslagen, inclusief de aangemaakte lagen. Op de interne disk in één laag PSD en 8-bits, om ruimte besparen.

HOOFDDOEKEN

Uit de foto's voor haar jongste project maken we een keuze. De foto's met de handen vol maïs hebben betrekking op het oogstfeest (in het Papiaments en de volksmond genaamd Seú). Een traditie die jaarlijks rond Pasen wordt gevierd. De foto's met hoofddoeken zijn gemaakt tijdens een wedstrijd hoofddoeken binden. De hoofddoeken zijn met de jaren steeds mooier geworden

tijdens de viering van de Seú. "Dit is eigenlijk een nieuwere traditie binnen de bestaande traditie van de Seú." Tijdens de vastentijd van de katholieken is er standaard op Curaçao extra veel wind, waardoor het traditie is dan te vliegeren. Ondanks het gegeven dat er op Curaçao zo goed als altijd redelijk tot veel wind is (de passaatwind), is de traditie dat vastentijd ook vliegertijd is. Langs de weg zie je dan de 'vliegerverkopers' hun zelfgemaakte vliegers verkopen. Deze 'ondernemers' zie je niet buiten de vastentijd. De foto's van de begraafplaats betreffen een joodse begraafplaats, genaamd Beth Haim: de oudste begraafplaats op Curaçao (midden 17e eeuw). Met de komst van de (voormalige) Shell olieraffinaderijen werd ook de rust van de begraafplaats verstoord. De foto met het mannetje in de groene kerk betreft de katholieke

kerk Santa Ana, één van de vele de monumenten op het eiland en de oudste kerk op Curaçao. De foto van de biddende man is in de katholieke kerk Santa Fama gemaakt, ook een monument. Beide kerken staan in de wijk Otrobanda op Curaçao.

Sinaya fotografeert en componeert zorgvuldig haar beelden. Vrijwel altijd in kleur, 'maar zwart-wit vind ik vaak veel mooier'. De portretten van de kunstenaars in haar tweede boek zijn in zwart-wit gemaakt. "Portretten zijn in zwart-wit eigenlijk altijd mooier, landschappen ook vaak. Maar de fotografie op Curaçao schreeuwt gewoon om kleur."